

5818

СЪДЪРЖАНИЕ

НА

ХРИСТИАНСКИ СВѢТЪ

ЗА 1900 Г.

	СТР.		СТР.
Апокрифическитѣ книги на		Гредата и съчицата	175
Ветхия Заветъ	109	Да си подадемъ рѣка	47
Араратъ планина	152	Двамата Юж.-Африк. Прѣд.	66
Африка, изгрѣването на зора-		Де Блохъ (портретъ).	73
та въ централна	43	Добра госпожа	30
Безопасниятъ пътъ	16	Добрата жена	8
Безумно шегуване	59	Дѣ туряшъ съкровищата си?	31
Библията и най новитѣ ар-		Дюй Адмиралъ (портретъ)	166
хеологически открития	139	Еван. нищо не може да замѣсти	174
Биог. на велики градове 97,114,133		Евангелизаторска работа при	
Библейски жени на изтокъ	12	Париж. Всемир. Изложение.	112
Благополучие, цѣръ за	31	Единъ воененъ списателъ въ	
Благородна госпожа	30	Палестина прѣди Хр. 1500 г.	51
Бога, мисълта за	29	Единъ день въ Зенан. на Индия	7
Боксеритѣ въ Китай	98	Едно столѣтие отъ неправда	34
„ обявление на	190	Еластичность у женитѣ	57
„ свързка на Китайско-		Естественитѣ закони и дѣй-	
то правителство съ		ствието на Духа Светаго.	172
движението на	169	Ето какъ	11
Буритѣ, тайната за успѣхитѣ на	35	Животъ, тайната на щастливъ	189
„Вие сте Мои Свидѣтели“	76	„Заради Мене“	60
Вилхелмина, сегашната Хо-		Звѣзди, разстояние на непод.	190
ландска Кралица (картина).	25	Землетресение въ Кавказъ	54
Виното, мнѣнието на единъ		Иисусъ въ пустинята	167
руски свещеникъ за	13	Идеалъ, най-високиятъ прави	
Винсентъ, Епископъ Джонъ		най-добъръ животъ	129
Х. (съ портретъ)	153	Изпразнуване чрѣзъ пълнене	77
„ „ Писмо отъ	137	Иоханесбургъ (картина)	9
Винсентъ Епископъ, послѣд-		Илюстрации, нашитѣ	176
на дума отъ	153	Имотъ посветенъ	159
Всѣки день и цѣлия день	26	Интелектуалното върховен-	
Възвание за пазене всеобщъ		ство Христово	108
молит. день за студенти	32	Какъ	11
Въз. отъ Евангелския Сюзъ		Какъ да се напярви християн.	
до всички християни	182	общение по дѣйствиелно	188
Възкрѣсението Христово	63	Какъ да насърдчаваме хората	151
Генерал. Конферен. на М. Е.		Какъ да живѣемъ най-добъръ	78
Черква	182	Какъ можемъ да имаме успѣш-	
Генерал. Конферен. на М. Е.		на черква	42
Черква, по-главнитѣ дѣла		Какъ да се обличатъ дѣвицитѣ	70
и рѣшения на	124	Канибалски островъ на единъ	72

	СТР		СТР.
Кастеларъ Емилио (портретъ)	105	По-добръ	11
Китай, обширността на . . .	146	Позоришъ баща си	16
„ положение на въ . . .	97	Промѣна чуда	39
„ запуснати градове въ . . .	147	Псалми вечерни	79
Китайски географич. имена . .	116	Работа за идущитѣ нѣколко	
Китайски сектанти, единъ ру-		седмици	171
сипъ между	162	Разни	64, 80, 96, 160
Книги, най-добритѣ	135	Религия и нравственостъ . .	81
Книжнина. 16, 31, 48, 64, 80, 96, 112, 128		Римъ, изгарянето на	5
.	144, 176, 192	Римската трагедия, сцени изъ	5
Конференция, Нью Йоркска за		Рождество, празнуване на . .	178
чуждестранни мисии	164	Рождество Христово	177
Критически Отдѣлъ . 61, 95, 127, 156		Рождество въ Витлеемъ. . . .	2
Кръстоносци.	91	Сакатиятъ синъ на воденичаря	69, 85
Курсъ за прочитане	171, 186	Самообразование	161
Кръщенiето, бесѣди върху . .	21	Себеуправление	53
Крюгеръ, Прѣдсѣдателъ на		Седемдесетѣтъ, Гръцкиятъ	
Трансваал. репуб. (портретъ)	7	прѣводъ на	148
Къмъ нашитѣ Абонати. . . .	1	Сенахеримъ. малкиятъ . . .	27, 46,
Ливингстонъ, завѣщанието на	78	Седмица, внушения за моли-	
Маккейбъ Епископъ (портретъ)	136	твата	191
Момъкъ въ Ин. покръщането на	102	Сиропиталище въ Венери,	
Молитва неговата	123	Индия (картина).	152
Молитва, побѣдата на	47	Словото Божие, нѣколко думи	
Молитва домашна, полза отъ .	158	отъ мъдри мъже за	167
Молитвъ. цѣръ противъ . . .	12	Слово, прѣбивающото	122
Муди Д. Л.	36	Солзбери Лордъ (портретъ) .	57
„На земята миръ“	177	Сѣбрания Октомврийски. . . .	138
Напрѣднич. и назадничавостъ	26	Тобърнъ Епископъ (портретъ)	120
Насърдителни думи.	94	Той си изпълни думата . . .	27
Небето, съ очитѣ къмъ. . . .	186	Толстой като религиозенъ на-	
Недѣля Св. и празнич. дни . .	33	ставникъ	95
Недѣля, поучен. на православ.	61	Труда, благородството на . .	17
Новата 1900 г.	2	Уйлардъ Ф. Е., покойната	
Новата г. размишления за . . .	9	(съ картина)	183, 184
Опитността като учителъ. . . .	175	Форума, тайнитѣ на	119
Отъ близу и далечъ. 104, 120, 191		Хубавица гспожа	30
Отсега (стихотворение)	47	Хармонии физически и духовни	18
Пастиръ, къмъ всѣки	179	Хесапчиевъ майоръ (портретъ)	56
Пекинъ, повѣстѣта на единъ		Християн. животъ, прогресъ въ	145
мисионеринъ за обсадата на	179	„Християн. Свѣтъ“ за 1901 г.	177
Пигментъ, въ земята на	157	Христосъ истинскиятъ	126
Писание съ картини.	29	Це-Хси, Китайска императр. .	130
Писание Св. на бълг. езикъ,		Черква идеална	14
има ли нужда отъ новъ		Черква на колела.	63
прѣводъ на	92	Чумата.	48
Писмо отъ Швейцария.	90	Шахъ, покушение противъ	
Пития спиртниви, криви мнѣ-		Порсийския	135
ния по употребението на . . .	118	Щастливъ животъ, тайната на	189

МѢСЕЧНО ИЛЮСТРОВАНО РЕЛИГИОЗНО СПИСАНИЕ.

Год. IX.

Януарий 1900.

Брой 1-12

КЪМЪ НАШИТЪ АБОНАТИ.

Прѣзъ тази година ще можемъ да дадемъ повече иллюстрации, между които нѣкои ще има изъ театра на войната въ Южна Африка.

Програмата на „Хр. Свѣтъ.“ си остава сѣщата.

Прочетѣте обявленията на корицитѣ.

ЖИВОТЪТЪ НА ИСУСА ХРИСТА, второ издание, съ 7 картини, се разпродава
1:40 не подвързана
2 л. подвързана.

Изявяваме нашата сърдечна благодарност на всички, които съ перо и насърчения сѣ били намъ спомощници и съучастници прѣзъ изтеклата се година.

За подвизаването въ това дѣло, надѣмъ се, че и за прѣзъ 1900 година, не ще ни се откаже

ръка намъ за помощъ.

Ние турихме кракътъ си на прага на 1900 година. Стапваме въ борбата на живота — за повдигане духовния животъ на нашия народъ.

ЯВЯВАМЕ

на читателитѣ, приятелитѣ и сътрудницитѣ си, че сме рѣшили, съ Божията помощъ, да продължимъ живѣянето на

Христиански Свѣтъ.

Отъ наша страна, ще положимъ грижа и трудъ за подобрието му. Особено ще гледаме, отъ мѣсецъ на мѣсецъ, да донасяме поучения, наставления и насърчения, изтръгнати изъ сърдцето на практическата християнска опитностъ; такива, отъ каквито се нуждаемъ въ днешното усилено врѣмѣ.

Нашето горѣщо желание е, щото „Хр. Свѣтъ“ да има, достатъкъ да се чете отъ всички, — които имъ е мило и при сърдце **ДУХОВНОТО ПОРАСТВАНЕ** на млади и стари, учени и прости, сиромаси и богати; да се чете въ всѣко домашно огнище, въ нашата майка България.

Най-послѣ ще се потрудимъ щото „Хр. Свѣтъ“ да порастне въ духъ и сила, та смѣло да се прѣпорѣчва отъ всички и на всички, като списание, което има за цѣль да повдигне и облагороди сърдцето и характера на всѣкой християнинъ.

За да се постигне това, ние се надѣмъ първо на Бога, и, за разпространението му, на всички приятели и съчувственици.

Земѣте дѣлъ, приятели, въ тази работа! Идѣте и запишѣте повече абонати за

ХРИСТИАНСКИ СВѢТЪ

прѣзъ 1900 година.

РЕДАКЦИЯТА.

БОГЪ ДА ДАДЕ ЩОТО ГОДИНАТА 1900 ДА БЪДЕ ЧЕСТИТА ВЪ СВѢТОВНО И ДУХОВНО ОТНОШЕНИЕ.

Новата 1900 Година.

Съ изтичането на 1899 год. нѣкои мислятъ, че се сключва деветнадесетото столѣтие, и съ 1900 година захваща двадесетото столѣтие. За напредъ нашитѣ писма и документи ще носятъ друга дата; познатата 18— ще остане въ историята; и малцина отъ насъ ще пишемъ новата 1900 безъ да мислимъ за постоянния вървежъ на врѣмето.

Фактътъ, че първата година на двадесетото столѣтие се въвежда съ нещастна война, що опустошава Южна Африка, е наистина отъ естество да опечали сърдцата на всички, които копнѣятъ да видятъ осъществяването на всеобщия миръ, толкозъ повече, че тази война, която можеше да се избѣгне, биде обявена наскоро слѣдъ Хагската конференция на мира. Нека се надѣмъ, че скоро ще се тури край на тази война, и дано тя да бѣде послѣдната война между образовани народи. Между това нека отбѣлжимъ, че знакове на прѣходъ сж виждатъ на всѣкадѣ. Америка се простира отвѣдъ прѣдѣлитѣ опрѣдѣлени отъ прочутия държавенъ мъжъ Монго; престижътъ на Англия е немалко пострадалъ отъ нанесенитѣ ней поражения въ Южна Африка; Франция е като омаяна; Испания отпада; Русия се прѣустройва въ голѣмъ размѣръ; Япония е на шрекъ; Китай едвамъ се държи. Хартумъ, Уганда, Булевайо сж само случки. Недалечъ Канада развива грамадни ресурси, и Австралия чака жарко за по-широки длѣжности. А що да кажемъ за нашата мила България? Тя се бори, както своята съсѣдка Румъния, съ кризата. Дано изпитътъ прѣзъ който прѣминуваме да ни научи добри уроци — да милѣмъ повече за доброто на своя народъ и да смиримъ сърдцата си прѣдъ Бога; защото Богъ „на горделивитѣ се противи, а на смиренитѣ дава благодать.“

Въ единъ смисълъ цѣлиятъ свѣтъ като че е въ разтворъ; ветхото прѣминува, и ето всичко е ново. Богъ да даде щото новото да се облѣче въ небесно сияние.

Били сме като
Безплодно дърво;
Господарьтъ каза
„Отсѣчи го; защо да запразня земя!“
Но аго и безъ плодъ
Е билъ нашия животъ,
Пакъ Спасѣтъ се смилъ,
И тъй нова година днесъ виждаме ний.

РОЖДЕСТВО ВЪ ВИТЛЕЕМЪ.

Споменъ.

Малко Рождество! Малко Рождество въ стария градъ Хевронъ, и ние отиваме „дори на Витлеемъ“ за да тържествуваме тамъ празника Рождество Христово.

Пладнѣ е като нашата малка дружина напуща „Приателя“, както Арабитѣ странно наричатъ града Хевронъ, и тръгва на пѣтъ.

Небето е ясно синьо и слънцето горѣщо, по въздухътъ е твърдъ остъръ, и земята оголена отъ всѣка растителностъ. Ослитѣ ни не сж отъ най-силнитѣ и изискватъ чести почивки, слѣдователно и пѣтуването ни е май бавно. По нѣкога се отбиваме отъ пѣтя и влизаме въ прѣка пѣтека, но не спечелваме нищо чрѣзъ това по причина на крайната грапавостъ на камениститѣ пѣтеки.

Ландшафтътъ е твърдъ пустъ. Голи мургави хълмове се издигатъ отдѣсно и отлѣво, а на далечъ се виждатъ сини планини. Нѣколко саморасли търнаци и една рѣкичка отбѣлѣзватъ прѣдния планъ. Случаенъ козаръ, или забѣгналъ чакалъ пѣлзящъ изъ сивитѣ скали, сж единичкитѣ живи нѣща, които прѣкъсватъ монотонността на пѣтя.

Мълчанието е почти монотонно и никой не иска да го наруши, защото не е навечерието на Рождество, и ние приближаваме Витлеемъ. Ето че вече се вижда и малкиятъ бѣлъ градъ Давидовъ, разположенъ на върха на хълма и владѣящъ околното поле. Заходящето слънце позлатява всѣко кубе и кула и го прави златенъ градъ, като стои надъ увеличаващитѣ се сѣнки въ долината. Недалечъ отдѣсно, отвѣдъ Мъртвото Море, блѣщатъ, съ розови краски, Моавскитѣ планини, защото всичката земя лежи подъ омаятелния прѣстъ на слънцезалѣзването. Сега, въ тишината се чува ясно размѣрниятъ звѣнъ отъ камбанитѣ на Католическата черква, сѣнкитѣ се увеличаватъ, славата изчезва, и ние сме въ Витлеемъ.

Два часа по-послѣ стоящи на плоския покривъ на една къща ние гледаме на Овчарското поле. Славна нощъ е. Дълбоко-синьото небе е напѣстрено съ звѣзди, и блѣскавата мѣсечина посрѣбрѣва всѣка скала и дърво. Въздухътъ е люто студенъ. Нощната тишина се смущава само отъ далечния лай на нѣкое куче или виянието на нѣкой чакалъ въ долината. Внезапно зазвѣняватъ

изедно всичкитѣ камбани изъ града и прогласяватъ старата вѣстъ: „Слава въ вишнихъ Богу, на земята миръ, въ чловѣцитѣ благоволение.“

Заранъ на Рождество въ Витлеемъ! Какво врѣлище прѣдставя малкиятъ градъ? Широко тѣржище е пълно съ чисто облѣчени люди, почти всички Християни. Весели гласове пълнятъ слънечния въздухъ.

„Кулг сенни ва интумъ салеминъ“ (всѣка година да бждете въ миръ) се чува отъ всѣка страна. Поклонници, повечето Руси, влизатъ въ града, утрудени и напрашени, но съ погледъ на тихъ миръ по инпититѣ имъ лица, като че се е изпълнило най-послѣ единичното желание на живота имъ. Мжжетѣ сж облѣчени въ дълги кожуси, съ високи чизми и държатъ дебели тояги въ ржка. Облѣклото на женитѣ е подобно, само че тѣ иматъ кжса фуста, която достига до подъ колѣнитѣ и главата си забраждатъ съ кърпа. Тѣ сж повечето възрастни, а нѣкои стари.

Групитѣ Витлеемци прѣдставятъ съвсѣмъ другъ изгледъ. Мжжетѣ сж блѣскаво прѣмѣнени съ свѣтли чалми и пояси и съ спретнати разноцвѣтни джакети, а женитѣ дори още повече, съ своитѣ картинни дрехи, състоящи отъ рокля съ сини и червени пржчки и дълги увиснали ржкави и съ четвъртито и хубаво ушито платно на гърдитѣ. Малкѣ алянъ или синъ джакетъ, хубаво изработенъ съ разноцвѣтна коприна, съ ржкави които стигатъ до лактитѣ, и стария и особенъ накитъ на главата, който накитъ, само тѣ, отъ всичкитѣ жени въ Палестина, носятъ, допълва тѣхното блѣкло. Този накитъ на главата, който ги прави да изгледватъ твърдѣ високи, е високъ фесъ съ редъ стари пари зашити по края и верижки отъ пари, които го свързватъ отдолу подъ брадата и оставятъ паритѣ да висятъ около шията. Едно дълго бѣло було покрива всичко и пада грациозно по рамената. По нѣкога краищата сж слабо завързватъ отпрѣдъ.

Витлеемжитѣ сж забѣлѣжителни по своята хубостъ и независимостъ въ характера. Тѣ иматъ шеговитъ обичай да бѣгатъ отъ мжжетѣ си наскоро слѣдъ вѣнчавката си и да не приематъ да се върнатъ, до катъ не ги помолятъ да сторятъ това като една добрина на нещастния мжжъ, който се прѣдставлява, че мре отъ гладъ, защото го е напустила

хубавата му невѣста, която му е мѣсела хлѣбъ.

Множеството се умножава. Хората приказватъ, смѣятъ се и постоянно се движатъ, и мѣстото просто блѣщи отъ разнороднитѣ облѣкла.

Като си пробиваме пътъ прѣзъ сгжстениѣ редове на празднующитѣ, ние минаваме широката площадка и влизаме въ старата черква Рождество Христово. Вратата е твърдѣ ниска и тѣсна, нарочно е направена тѣй за да не може гордиятъ Мусулмански завоевателъ да влиза на конь въ свещеното здание и да оскърбява Християнитѣ въ врѣме на богослужение.

Като минаваме по-край Турскитѣ стражари поставени тамъ за да пазятъ тишина, ние най-послѣ заставаме въ старата отъ Св. Елена построена черква. Казватъ, че е най-старата Християнска черква на свѣта. Всичко показва старостъ. Голѣмото здание е голо, ако да не сж изтърканитѣ отъ врѣмето стълпове, изсѣчени изъ солидни кжсове мраморъ, и староврѣмския купелъ. Изобщо непознатъ фактъ е, че частъ отъ покрива се поддържа отъ греди направени изъ солиденъ английски джбъ, донесени отъ далечнитѣ имъ горски жилища отъ одного отъ кръстоноснитѣ крале, когато се нуждаело отъ поправки свещеното здание. Стигнавши до края на черквата, ние слѣдваме голѣмото множество поклонници надолу по стржмнитѣ стѣпала, що водятъ въ пещерята. Тукъ по мракавитѣ кандила, що висятъ надъ нея, виждаме голѣмата срѣбърна звѣзда, отбѣлѣзваща мѣстото дѣто, тѣй казватъ свещеницитѣ, „Словото стана плътъ и живѣ между насъ.“

Цѣлата пещеря съставлява частъ отъ скалата, на която е построена старата черква. Тя е едно отъ малкото свещени мѣста, за които има малко или почти нѣма споръ. Тукъ по всѣка вѣроятностъ е стоялъ стариятъ *ханъ* или странноприемница, и скалнитѣ пещери сж се употребявали, както и сега на всѣкадѣ изъ Палестина се употребяватъ, за прибиране говеда зимно врѣме. Сжщо обичай е по-бѣднитѣ да снятъ подъ единъ скроменъ покривъ близо до „добитцитѣ на яслата.“

По стѣнитѣ тукъ тамъ сж окачени кандила и хубави икони. Поклонници влизатъ и излизатъ. Повечето отъ тѣхъ коленичатъ

молят се, и благоговѣйно цѣлуватъ звѣздата прѣди да напуснатъ свещеното мѣсто.

Въ мрачавата сѣнка на едно жгълче стои Турски войникъ, блѣскътъ на чийто стоманенъ байонетъ съперничилъ съ по-слабото сияние на сръбърната звѣзда. Тѣй присъствува Войната деня и ноща на самото мѣстожителство на Княза на Мира!

При излизане изъ пещерята завеждатъ ни на нѣколко малки черквици (параклиси), дѣто се държатъ особени служби за празника Рождество Христово. Въ една отъ тѣхъ коленичатъ цѣло училище отъ млади момичета съ нѣкои Сестри Милосердия, повидимому съвсѣмъ несмущавани отъ постоянното минуване на посѣтители.

По-късно, сѣщия денъ, ние направихме една разходка на конь до Овчарскитѣ Полега. Като напускаме Витлеемъ съ тѣснитѣ му и прѣтрупани съ народъ улици, пълни съ шума и тропота на празниченъ денъ, ние слизаеме полека по една страна на хълма, на който е построенъ градътъ.

Пѣтеката, която кливолочи прѣзъ лозето, отъ което се отдѣля съ пизки хлабаво зидани каменни стѣни, е май стрѣмна и грапава, но скоро излизаме на полето, дѣто ъздимъ по-лесно по утъпкания пѣтъ. Прѣдъ насъ монотонната равнина на земята се прѣкъсва отъ една група маслинени дървеса, заобиколени отъ останкитѣ на каменна стѣна. Ние караме по-бържѣ добичетата си, и като стигаме до мѣстото, слизаеме и влизаме въ оградата. Тукъ земята се издига малко и е твърдѣ грапава и обрасла съ диви хвръстие и полудиви парове, надъ които старитѣ маслинени дървеса, тѣй видни отъ далечъ, простиратъ като за благословение покрититѣ си съ мжхъ клонъове. Въ центъра на оградата дохождаме до развалинитѣ на една стара черквица, построена надъ една пещера, една отъ стотини такива, що се намиратъ въ Палестина. Нѣколко стѣпала изсѣчени въ скалата водятъ доло до пещерята. Слизаеме прѣдосторожно и влизаме въ една голѣма и висока пещеря. Всичко е мракъ и тъмнина. Като запали свѣщъ, водачътъ ни показва наоколо съ ржката си и просто казва: „Това е мѣстото, дѣто овчаритѣ чува ангелската вѣсть.“

И защо не? Сгадата сж били на заветъ отъ лютитѣ вѣтрове или снѣжнитѣ бури и градушки, които тѣй често върлуватъ по

Юдейскитѣ планини зимно врѣме, а изпеченитѣ Витлеемски овчари сж лѣжели при входа съ своитѣ оржжия, готови да защипаватъ безпомощнитѣ овци отъ хищнитѣ звѣрове.

Пещерята е грубо урѣдена като черквица. Нѣколко черковни стола, единъ видъ олтарь, и по стѣнитѣ нѣколко интересни икони. Една за Спасителя нашего (доста добра живопись), една за Иоана Кръстителя, и двѣ твърдѣ забѣлжителни за Св. Георги и Змѣя, особено привличатъ вниманието.

Поразителна чърта въ двѣтѣ икони на любимия светецъ е малката фигурка сѣднала на коня задъ него, държаща въ ржката си нѣщо, което много прилича на кафейникъ. Ние се споглеждаме, и колкото и да се стараемъ да се въспрѣмъ, една усмивка се вижда по лицата ни.

„Защо се смѣятъ почтеннитѣ госпожи?“ пита рѣзко напиятъ водачъ. Той подозира чужденцитѣ и е готовъ да протестира сръбцу какво да е незачитание, що се би показало къмъ достопочтенния и „присновеления Светия“, както простолюдието нарича Св. Геерги.

Ние само изявяваме своята народност (Англичани) и неговото лице свѣтва изеднажъ. Какъ можатъ да не го почитатъ хора, които иматъ такива хубави образи за Св. Георги на златнитѣ си лири? При излизане изъ пещерята ние отиваме на оная страна на оградата, която гледа на далечъ отъ Витлеемъ. Тя е осамотено мѣсто. Нищо не се вижда освѣнъ широки мургави ниви, които въ кжсо врѣме ще се раззеленятъ отъ младия кукурузъ; послѣ голи каменни хълмове, и на далечното разстояние издигащи се като синя стѣня къмъ небето, Моавскитѣ планини.

Колко често трѣбва да се е спирала въ трудоветѣ си кротката Рутъ, като е работила на Воозовитѣ ниви, и като е покривала очитѣ си отъ слънцето съ ржката си, гледала е възделенно прѣзъ горѣщата пустиня къмъ жилището на дѣтинството си!

Съ нѣщо като въздишка се завръщаме отъ едно мѣсто тѣй пълно съ свети спомени и се отправяеме полека къмъ мѣстото, дѣто нашитѣ конѣ напраздно се стараятъ да се нахранятъ съ нѣколко малорасли трънени хвръстие, и като се качваме на тѣхъ, връщаме се въ Витлеемъ по сѣщия негли пѣтъ,

по който сж вървѣли прѣди двѣ хиляди години онѣзи първи вѣстители на „голъма радостъ, която ще бже на всичкитѣ люди.“

А. М.

Сцени изъ Римската Трагедия.

V. — Изгарянето на Римъ.

Безсилието на всѣка просто вънкашна дисциплина да възпре подбуждения на едно разтлѣно естество никога не се е тѣй забѣлѣжително илюструвало, както въ случая съ Императора Нерона. Като четемъ страницитѣ на Сенека, който е билъ неговъ учителъ, и прѣзъ раннитѣ години на неговото царуване, неговъ съвѣтникъ, ние чувствуваме немалка трудностъ да вѣрваме, че наставления тѣй възвишени по тонъ, тѣй почти сходни съ равнището на християнството, щото да оправдаятъ прѣдположението, че сж били вдъхновени отъ него, никакъ не сж сполучили да повлияятъ единъ умъ, тѣй способенъ да цѣни хубавото и художественото. На морала на Сенека, обаче, колкото високъ и да е билъ тонътъ му, е липсвало едничкото необходимо нѣщо, именно подбудителна сила. За това нѣщо ние трѣбва да се обърнемъ къмъ християнството, което изисква да се промѣни сърдцето, изъ което сж изворитѣ на живота; а промѣнението на сърдцето е едничката прерогатива на Тогова, който го е създалъ. Собственитѣ дарби на Сенека се, уви, prostituираха въ службата на единъ безчестенъ господаръ. За безполезността на неговитѣ усилия да внесе духъ на справедливостъ и честностъ Сенека скоро можа съ горестъ да се увѣри, когато се видѣ принуденъ да пригърне самоубийството като едничкото срѣдство за избѣгване жестокостта на бившия си ученикъ. Не можеше да се очаква милостъ отъ тогова, който не пощади ни братъ, ни майка, ни жена; чиято похоть за жестокостъ най-послѣ стана лудостъ.

Неимовѣрно, ако и да се види, обаче, Нероновата жестокостъ по-малко е дѣйствувала за да прѣдизвика бунтъ между неговитѣ подданици, отколкото оскѣрблението, що той нанесе на императорското достойнство съ това, дѣто се яви на Римската сцена, институтъ, когото осжждаше дори и езическата нравственостъ. Да се унижи до равни-

щето на единъ простъ актьоръ единъ владѣтель, който е управлявалъ такава широка империя, и дори да фигурира като колесничаръ на арената, е било много флагрантно нарушение на благоприличнето за да избѣгне негодование и прѣзрѣнието на единъ народъ, който, ако и да бѣше виждалъ императорската багреница напръскана съ кръвъ, не бѣше я още виждалъ да се влѣче изъ калъта. Страхътъ, що безчестни дѣла бѣха вдѣхвали, отстъпи на по-фатално прѣзрѣние, което евентуално узрѣ въ явно отхвърляне на такъвъ низкъ владѣтель. Напразно се стараха неговитѣ съвѣтници да го разубѣдятъ отъ такъво глупаво поведение: да се отличи като поетъ, пѣвецъ, актьоръ, бѣше далечъ много по-голямъ прѣдметъ за честолюбие за Нерона, отколкото да поддържа достойнството и сигурността на своя прѣстолъ. И тѣй своевольно слѣпъ за сигурнитѣ послѣдствия отъ своето безумие, той изигра безчестната си роля на сцената на врѣмето до послѣдната онази поява, съ която се свършва драмата, когато, напуснатъ отъ всички, освѣнъ отъ единъ или двама отъ неговитѣ другари по прѣстѣпление, въ една пещеря, въ която бѣше прибѣгналъ като на послѣдно прибѣжище отъ приближаващитѣ отмѣстители, той съ собствената си ръка тури край на единъ животъ, абсолютно неизкупенъ ни отъ една добра чѣрта.

Да ли, както твърди не единъ Римски историкъ, страстътъ му за театрални покази е подбудила Нерона да възприеме ролята на подпалвачъ и да запали града, щото да пламне съ исполински пламъ, трѣбва да остане за всегда неизвѣстно. Като сждимъ по срѣдствата, що той зѣ за да отблъсне обвинението отъ себе си, лесно е да повѣрваме, че той е билъ авторъ на прѣстѣплението; и фактътъ, освидѣтелствуванъ отъ списатели, чиято близостъ до врѣмето на случката не допуца възможностъ за погрѣшка, именно, че въ врѣме на пожара императорътъ отъ покрива на палата си гледалъ на всенапрѣдващето море отъ огнь и пѣялъ на акомпанимента на арфата Хомероветѣ редове за изгарянето на Троя, малко мѣсто остава за съмнѣние, че ако не е билъ авторъ на пожара, то катастрофата му е до-ставила крайно задоволство. Пожарътъ станалъ въ онази стадия на неговата кариера, отбѣлѣзана съ най-лошитѣ чрѣзмѣрности,

на които се бѣ прѣдалъ, и които чрѣзмѣрности той вече не е криялъ, но ги е изваждалъ на явѣ прѣдъ цѣлия свѣтъ. Опияненъ отъ грѣха, чудно ли е, че той намислилъ да тържествува този огненъ карнавалъ дори и на смѣтка на безпомощнитѣ хиляди, които сж били по този начинъ осждени на съсипване? Приписваниятъ нему мотивъ билъ желанието му да построи изново за своя собствена честъ новъ градъ отъ неподобна блѣскавостъ. Августъ се хвалилъ, че намѣрилъ Римъ отъ тухли построенъ, но го оставилъ градъ построенъ отъ мраморъ. Нероновото честолюбие е лѣтѣло дори по-високо, новиятъ Римъ, подобенъ на фениксъ, щѣлъ да се издигне изъ своята пепелъ съ златенъ и срѣбъренъ блѣсъкъ; и палата, който той почналъ да строи токо слѣдъ пожара е обилно свидѣтелствувалъ за искренности на неговото намѣрение.

Огнѣтъ избухналъ всрѣдъ нѣколко дюгени недалечъ отъ голѣмия циркъ, които дюгени съдържали възпалителенъ материалъ, и по причина на притрупанитѣ здания, раздѣлени едни отъ други само отъ тѣсни и криволящи улици, пламѣцитѣ скоро се разпространили. Близо една седмица тѣ върлували безъ спиртъ, и когато се съсипали равнитѣ окрузи, излѣзълъ вѣтъръ, който духналъ огненитѣ вълни нагорѣ по хълмоветѣ, дѣто били нѣкои отъ най-хубавитѣ здания на града. Тѣй внезапно и обширно било злощастieto, щото хиляди, като не могли да избѣгнатъ, загинали. Крайната тѣснота на улицитѣ прѣпълнени съ навалици отъ бездомни граждани, старасещи се да избавятъ дѣцата и старцитѣ, или да изтрѣгатъ изъ горящитѣ къщи нѣкой скъпоцѣнни вещи, била главната причина за това; защото въ онѣзи нередовни улици сж се изпрѣчвали здания, що горѣли заедно съ другитѣ, тѣй че избѣгването къмъ полето било почти невъзможно. При това и общото смущение, причинено отъ уплашени мъже, жени и дѣца, чиито крясъци и плачове се издигали съ бучението на пламѣцитѣ, придавало новъ ужасъ и на тѣй страшното зрѣлище. Нещастнитѣ бѣжанци се мъчили да си пробиятъ пътъ прѣзъ огненитѣ прѣгради до нѣкое още недосѣгнато отъ пожара мѣсто, дѣто стоели и гледали на това, що изглеждало като нѣколко пламнали острова. И тогазъ, когато сж били изпжждани и изъ това

прибѣжище отъ пламѣцитѣ, силата на които се чувствувала по тѣхнитѣ лица, мнозина отъ тѣхъ сж се хвърляли доло въ отчаяние и сж загиначвали. Между това чети войници изъ града сж прѣпятствували на всички усилия направени за спиране огнѣя, и по този начинъ сж успявали общото подозрѣние, че съ това тѣ изпълнявали заповѣдитѣ на императора.

Най-послѣ гладнитѣ пламѣци погълнали всичкитѣ сжкровища на стария Римъ, много отъ които били останали въ наслѣдство отъ славното минало, и не било възможно да се поставятъ други на мѣстото имъ; и Неронъ пристѣпилъ къмъ изпълнението на своя планъ. Архитекти и художници веднага сж заловили да прѣустроятъ града въ размѣръ отъ небивало великолѣпие. Широки улици и пространни площади замѣстили старитѣ тѣсни улици и прѣтрупани къщи, и новитѣ здания били украсени съ колониади и градини. Награди се прѣдлагали на най-прѣдприимчивитѣ купувачи на мѣста съ цѣлъ за издигане здания. Самъ императорѣтъ, чийто палатъ не бѣха пощадили нечестивитѣ пламѣци, се утѣшилъ за загубата чрѣзъ издигане на златно здание.

Между това, за да не оскърби народното чувство, той прогласилъ умиловителни жъртви къмъ боговетѣ, на чийто гнѣвъ, той искалъ простолоудieto да вѣрва, че той отдавалъ скорошната катастрофа, и за да умири онѣзи злокобни слухове, съ които въздухѣтъ билъ тѣй пѣленъ както съ дима отъ пожара, той зелъ мѣрки за облекчението на онужденитѣ, чиито страдания били много въпиющи и всеобщи за да бждатъ прѣнебрегнати. Но нито религиозната подигравка, нито този благотворителенъ показъ можалъ да прѣмахне общото подозрение за неговото съучастничество въ разорението на града. Страдащи отъ най-ужасни лишения, хората не се умирявали съ нѣколко порции храна, раздавана всѣкидневно, нито дори съ освобождението отъ данѣци врѣхъ имущества, които не били вече тѣхни; и освѣнтъ, ако можеше да отблъсне отъ себе си подозрѣнието, то по всѣка вѣроятностъ щѣше да се струпа отмѣщение врѣхъ истинския авторъ на злощастieto.

Въ това си затруднение Неронъ намислилъ едно срѣдство, което неможеше да не сполучи. Той бѣше чулъ за оная „секта“ „про-

тивъ която на всѣкадѣ говорили,“ но която при все това слѣдвала да се разпространява отъ Палестина, гдѣто се появила, дори и до Римъ, въ който се нампирали мнозина

Крюгеръ, Прѣдседателъ на Трансваалската Република.

прѣдадени на това „вѣруване.“ Тѣ били обвинени въ „непавистъ къмъ всичкия чловѣчески родъ,“ обвинение, което въ размѣна навлѣкло върху имъ ненавистъта на всички чловѣци. Кой други биха могли да измислятъ тозъ способъ за изказване на своята враждебностъ?

Хитроскроеениятъ планъ сполучилъ. Като разсвирѣли звѣрове простолудиеото се впуснало върхъ безпомощнитѣ християни, които станали жертва на жестокостъ никога ненадмината, ако и негли постигната отъ кашибали (чловѣкоядци). Християнитѣ сж били хвърлени на диви звѣрове въ амфитеатра, тѣ били разпнати, намазани съ смола и запалени за да служатъ за освѣтление на Нероновитѣ градини. Тѣй звѣрско е било тѣхното третиране, щото дори и тѣхнитѣ неприатели сж ги съжалѣвали, и сж изповѣдвали, че тѣхното наказание било наложено просто за да се насити жестокостъта на императора.

При все това, въ много по-обемливъ смислъ отколькоото онзи. що имъ се отдавалъ,

сжщитѣ тѣзи християни бѣха назначени да съборятъ не само Римъ, но и цѣлата широка империя, на която той билъ глава. Тѣ имаха онзи духъ на светостъ и чистота, прѣдъ който неизбѣжно пада разгнѣнието на езичеството—онзи духъ, който отъ онова врѣме насамъ сѣ е билъ противоядѣтъ на болестъта на свѣта. Разгледващъ отъ свѣтлината на послѣдующитѣ събития, изгарянето на Римъ не бѣше друго освѣпъ погребението на езичеството съ всичкитѣ му зловрѣдни влияния, които като отрова бѣха бавно изхабили силата му, до катъ, отъ просто изнемощение, то погина за да отстъпне мѣсто на онова царство, което днесъ брои своитѣ подданици въ всѣка страна на земното кълбо.

Единъ день въ Зенанитѣ (Харемитѣ) въ Индия*).

„Чрѣвъ Библейски жени трѣбва Евангелието да досѣгне женитѣ въ Индия,“ пише една мисионерка. „Жени напълно спасени, изпълнени съ Духа Светаго, сж сила между своитѣ другарки. Ние сме имали за почти четири години всѣкидневенъ Библейски класъ, свързанъ съ нашегo училище, което приготвяла жени за тази работа. Господъ ни е далъ нѣколко полезни работници отъ този класъ.“

Вчера прѣкарахъ хубавъ день съ една отъ нашитѣ Библейски жени въ Зенанитѣ. Тя е втора Мария Магдалина. Нейното обращение е докарало чудесно промѣнение. Тя пѣе добръ; знае добръ Библията, и разбира какъ да придобива почитанието на своитѣ сестри.

Първата кжца, въ която влѣзохме, бѣше кжцата на едно семейство отъ висока каста. Женитѣ скоро напуснаха работата си и ни приеха радостно. Желала бихъ да можахте да ни видите, като сѣдѣхме заедно на една рогозка на пода. Една жена, слѣдъ като зададе нѣколко въпроса, почна да разказва за живота си. Тя каза: „Азъ се оженихъ на 9 годишна възраст. Първото ми дѣте се роди прѣди да навърша петнадесетата си година. Сега съмъ на двацетъ и петъ години и съмъ майка на седемъ дѣца. Имамъ една малка дъщеря оженена, която е само

Четено отъ Г-жа А. С. Томова на Женското Мисионерско Собрание, държано на 14-й миналий Ноември въ пастирская домъ въ гр. Русе.

на десетъ години, и живѣе далечъ отъ мене съ родителитѣ на мъжа си. Слѣдъ женидбата си, научихъ се да чета и да пиша, тъй че сега мога да пиша на дъщеря си. Азъ не съмъ знала що е почивка, нищо друго освѣнъ трудъ и грижа и работа и мълни прѣзъ дѣня, съ често безсънни нощи, и пѣмамъ нищо, за което да се надѣя, до като чувствувамъ, че би било по-добрѣ да не живѣя. 'Но,' казахъ азъ, 'погрѣшката е въ това, че се си оженила, когато си била дѣте, прѣди да се приготиши за блажената работа на материнство. И вие, като знаехте това, защо склонихте да ожените дъщеря си, още въ дѣтинската ѳ възраст?'

'Що можемъ да сторимъ?' отговори тя, 'Ний имаме хиляди неприятели, и най-големитѣ сж собственитѣ наши хора. Ако държимъ дъщеритѣ си, до катъ станатъ на дванайсетъ години, нашитѣ хора се отказватъ да се събиратъ съ насъ. Ние не можемъ да купуваме отъ сжщия дюгенъ, и тѣ не приематъ нито да ядатъ, нито да пиятъ съ насъ. Тѣ ни казватъ по-добрѣ да вържемъ едно *колини* (прѣстено гърне) на врата на своята дъщеря и да я хвърлимъ въ рѣката Гангъ, тъй че, когато се напълне гърнето, и тя да потъне на дъното съ него; туй, казватъ тѣ, е по-добро, отколкото да стои тя по-дълго врѣме безъ мъжъ.' Азъ ѳ казахъ що ни учи нашата религия и за свещеностъта на брака.

'Да, азъ обичамъ да слушамъ за вашата религия. Много сте добри, дѣто дохождате да ни казвате тѣзи нѣща. Ние слушаме толкозъ, що е зло. Азъ копнѣя да чуя нѣщо, що е добро и чисто.' 'Библейската жена ѳ чете за поворожденнето и ѳ разказа за своето обращение и за радостъта и мира на който се сега тя радва. Очитѣ на женитѣ се просълзиха като слушаха. Ние се молихме съ тѣхъ и си отидохме.

На другата къща имаше четири жени и една дѣте-жена на седемъ години. Най-възрастниятъ синъ билъ ожененъ за едно момиче прѣди нѣколко години, но майката отказала да я даде до катъ не станяла по-възрастна. И тъй, синътъ като не искалъ да чака, оженилъ се за туй второ дѣте и го довелъ у дома си. Майката ни каза, че се научила какво щѣли да му изпратятъ и първата жена и тя каза: 'Какво ще правя съ двѣ снахи? Тѣзи жени дълбоко се ин-

тересуваха въ Библията и ни помолиха да се молимъ за тѣхъ.

Когато иматъ болестъ или смущение въ семейството си, тѣ викатъ тази Библейска жена да дойде да се моли за тѣхъ. Азъ почувствувахъ, че тѣ бѣха вече напуснали вѣрата си въ идолитѣ. Въ другата къща женитѣ зададоха много питання за Г-жа Джойсъ (жената на Епископъ Джойсъ, която дохожда въ Свищовъ съ мъжа си, Епископъ Джойсъ прѣзъ лѣтото на 1892 год.) защото тя бѣше съ мене, когато ги посѣтихъ по-слѣдния пѣтъ. Слѣдъ нашия библейски урокъ и една пѣсенъ, посрѣдъ много умоления да останемъ по-дълго врѣме, ние станавме за да си отидемъ. Женитѣ се хванаха о Библейската жена и казаха 'Мемъ' (госпожо), остави Башонто да стои съ насъ всѣкога, ние я много обичаме.' Като гледахъ какъ се държаха о нея тѣзи езически жени и моитѣ очи се прѣпълниха съ сълзи, защото колко често се бѣхъ молила за тази жена, догдѣто да стане великото промѣнение въ нея, и сега казъ я употребява Богъ между нейнитѣ люди. Това радва сърдцето ми.

Има стотини и хиляди зенански жени тѣй затворени на всѣкадѣ около насъ. Мнозина отъ тѣхъ ме викатъ всѣка седмица, повече пѣти отколкото мога да отивамъ. Дано да имавме повече Библейски жени, кръстени съ Духа Светаго, готови за тази работа. Тогазъ щѣхме да видимъ да се отвори новая ера въ Зенанитѣ.

(Изъ „Heathen Woman's Friend.“)

ДОБРАТА ЖЕНА.

Изъ страницитѣ на една
ветха книга.

Добрата жена е най-последниятъ и добъръ даръ отъ
небето на мъжа.

Тя е милосърденъ, ангелъ, служителка на многобройни
благодати, изворъ на много неговни добродѣтели
и съкровище на безцѣнни камъне.

Нейниятъ гласъ е неговата най-сладка музика, и ней-
нитѣ усмивки развеселяватъ най-чернитѣ му дни.

Цѣломладрената ѳ цѣлузка е нему водителъ къмъ не-
порочностъ и щитъ противъ нечестностъ, и ней-
нитѣ рацѣ сж подкрепление и балсамъ на жи-
вота му.

Трудолюбieto ѳ става нему истинско богатство и ней-
ната икономия е най-безопасенъ настойникъ на
дома му.

Нейнитѣ устни сж нему най-добъръ съвѣтникъ и утѣшитель.

Нейната пазуха, най-мека възглавница за трудовѣтъ и грижитѣ му.

Нейнитѣ усърдни молитви силно ходатайствуватъ прѣдъ Бога, и снискатъ небесни благословения върху главата му.

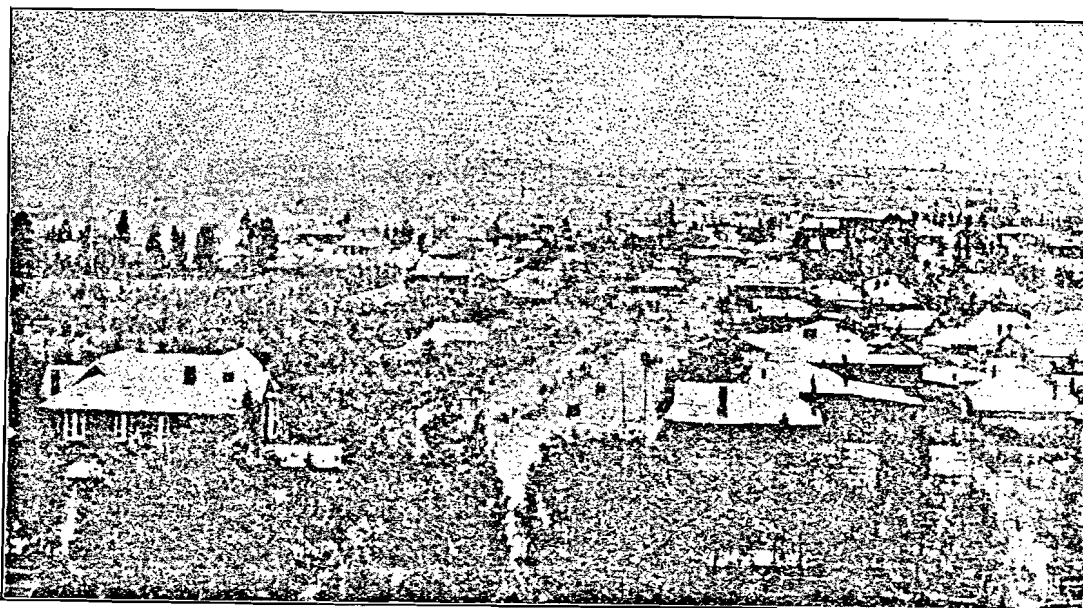
Блаженъ мъжътъ, който се снабди съ такъвъ рѣдкъ бисеръ — за съпруга, другарка и спътница.

Блажени рожбитѣ, на които ще се позволи да ѝ рекатъ
Мамо.

ц. ц.

ватъ да жънатъ тамъ, дѣто не сж сѣяли, съ други думи, тѣ очакватъ да се наслаждаватъ отъ жътва, за която никакъ не сж се трудили.

Въ живота, думитѣ ни, писането ни, въобще поведението ни е като сѣме, което сѣмъ всѣкой день, каквото е тогава посѣяното, такова ще бѣде и пожънатото. Всѣка дума, излѣзла изъ устата ни, има своето влияние; тя е зрънце, паднало въ меката почва, и слѣдъ врѣме тя ще изникне и ще даде нѣкакъвъ плодъ. Знаемъ за нѣкои сѣменца, че стоятъ съ години заровени негдѣ, но пакъ

Поханесбургъ, (Трансваалъ).

РАЗМИШЛЕНИЯ за новата година.

Да не ни се додѣва да правимъ добро; защото ако се не уморяваме, на врѣме ще пожнемъ. Гал. 6; 9.

Нѣма нѣщо по истинно отъ това, че *каквото посѣе човекъ, това ще и да пожъне*. Това се твърди не само отъ Евангелието, но и отъ повседневната опитностъ на човекъ. Никога селянинътъ не се лъже да мисли, че жъне жито отъ нивата си, дѣто е посѣялъ ржжъ. Никога не се надѣва да бере грозде отъ тръне и смокини отъ репери. Това е така въ вещественния свѣтъ. Но въ моралния и умствения свѣтъ, по нѣкога чловѣцитѣ погрѣшно очакватъ другъ плодъ отъ сѣмето, което сж посѣяли. Нѣщо повече, тѣ очак-

покарватъ и данатъ плодъ. Сжщо тѣй е и съ дѣлата ни и думитѣ ни, нищо не се загубва. Минаватъ, по нѣкога, години врѣме, и ние мислимъ, че всичко се е забравило, по иде день, когато плодътъ имъ ще се покаже.

Припомнямъ си, нѣщо прѣди година и половина, при погребението на една жена християнка, какъ проповѣдникътъ разгорещено произнесе думитѣ: „Не е така, както ний мислимъ, брате, когато сме вѣрни въ работата си, Богъ ще произрасте плодъ въ своето врѣме.“ Той каза това по поводъ, когато попитали одного мисонерина, „колко сж повѣрвали чрѣзъ тебе,“ скромниятъ отговоръ билъ, *нищо единъ*.“ А! не така, мисли и сжди Богъ. Въ Библията на починалата християнка, се намѣри напрѣко написано

отъ самата нея, „Божията промисълъ къмъ мене е много по-голямъ, отколкото мога да си въобразя. Това утѣшихъ отъ този стихъ. Всѣкой нѣтъ ме утѣшава и ме води.“ Проповѣдь отъ Г-нъ 1886, 16 Ноември. Текстътъ е билъ вземънъ отъ Мат. 6; 10. **да бже волята твоя.** Видите ли, какъ вѣрно посѣяното сѣме, изникнало въ сърдцето на една безсмертна душа?

Ето, една достойна награда за онзи проповѣдникъ — мисионеринъ. Той посѣлъ нѣколко зрънца, и, безъ да знае той врѣмето, тѣ дали плода си.

Прилично е и подобава ни, като свършваме една и почваме друга нова година, да обърнемъ погледъ и да видимъ какво ще пожнемъ. Нека знаемъ, че всичко, що сме правили, що сме говорили и писали, ще има плодъ.

Нѣкои отъ читателитѣ на *Хр. Свѣтъ* сж учители и учители. Какво високо положение! Какъ сте сж подвизавали прѣзъ изтеклата година? На васъ сж гледали толкова умове, гладни и жедни за наука. Каква бѣ храната и съ какво сте ги поили? Здрава ли храна имъ сте давали, или слама и трески? Отъ това, що сте посѣяли, очаквате ли да изникне, *благодетелство, добродѣтелъ патриотизмъ и челолюбие*? Постарали ли сте се да вдъхнете въ тия крѣпки умове желание да станатъ не само **учени**, но и **добри**? Падали ли сте на колѣнѣ прѣдъ Бога и съ прѣданно и искрено сърдце да просите помощъ отъ Него, щото да можете съ непоколебимо довѣрие да сѣете и внушите, че истината на *Словото Божие* е откровението и правилото за живѣянето на челоубитѣ? Вашитѣ паставления, или по-добрѣ вашиятъ примѣръ, ако ги послѣдватъ, ще станатъ ли *по-добри граждани, по-себеотрицателни патристи, мирни съседни, добри мъже, добри жени*?

Ако е била такава сѣидбата ви, такава ще е и жетвата ви. Но, ако посѣяното отъ васъ е било тръне и репей, знайте тогава, че такава жътва ще трѣбва и да очаквате.

Това като пишемъ, ние не искаме да направимъ изключение и за себе си. Ние правимъ единъ бѣгълъ погледъ за все, що сме вършили прѣзъ годината. Желали бихме да изгладимъ това, което не е достойно нито да се пише, нито да се чете. Разгрѣщаме страницитѣ си и търсимъ да ли има да сме

осѣдили братията си, да сме насърдчили лѣжката, да ли сме писали нѣщо, съ което сме прѣпятствували на истината? Но, то не може да се заличи. Ще си остане писаното писано. А трѣбва за напредъ добръ да внимаваме и строго да се пазимъ. Ние не искаме да пишемъ нищо недостойно за да се вдѣлае въ вѣчнитѣ скрижали за наставление на грядущето поколение.

Знаемъ, че ще се памѣрятъ нѣкои изъ читателитѣ ни, които искрено и сърдечно сж се трудили за общия напредъкъ и за разпространението на истината, а често пѣти сж се отчайвали и казватъ: „отиде животътъ ни напраздно.“ Такива ние искаме да ги понасърдчимъ.

Нѣщо прѣди двѣ години, когато излизашъ изъ черква съ наведена глава, вървѣхъ изъ пѣтя за дома. Какво отчаяние тѣжеше върху ми! Горчиви и тѣжни минути прѣкарвахъ. Боже, напраздно измивамъ живота си! Безполезенъ е! Нищо добро не съмъ сторилъ за Тебе, Исусе, Спасе мой! Това бѣше вътрѣ въ мене. Слѣдъ малко ме пристига единъ младъ челоубъкъ. „Добръ день,“ ми каза и ме спрѣ. „Много врѣме има отъ какъ все съмъ се канилъ да ви кажа, че азъ дължа, за първата стѣпка, въ познание на истината, вамъ.“ „Какъ и кога?“ го запитахъ азъ, защото това щѣше да отвали твърдѣ много отъ товара на измѣчването ми. „Има, години отъ тогава, въ градъ С , когато за първъ пѣтъ, вие като младежъ, гордѣливъ, какъвто ми се виждахте, *подадохте ми ръка, съ весела усмивка.*“ Възможно ли е това гордѣливо и надмѣнно момче, да е станало нѣкакво промѣнение въ него? помислихъ си азъ. Въ ръкуването му има топлина сърдечна, усмивка пълна съ веселие? Но това бѣ дѣйствителностъ. Тая ваша обноска ме трогна и рѣкохъ въ себе си, че има въ такива хора нѣщо, което не е отъ челоубка, и този е животътъ, който трѣбва да се живѣе.“

Ако нѣма нѣщо, което да весели живота ми, то тая ми обхода, прѣди повече отъ 13 години, съ тогава челоубка, ми дава силно доказателство, че трудътъ ни въ Господа не е празденъ, и е голѣмо насърчение, че, ако добръ и вѣрно се сѣе, блага и вѣрна ще е жътвата. Колко такива примѣри има!

Читатели, кой отъ насъ ще бже пови- канъ прѣзъ тази година да напусне земното

си поприще, не знаемъ, но дано Богъ да ни помогне да сме готови, и да не ни се додѣва да правимъ добро, защото ако се не уморяваме, на врѣме ще пожънемъ

Цв. Ц-въ.

Ще работа за Исуса, ей отъ сега.
Като въ лозето му слуга,
О, да стана върень!
Върень и полезенъ!
Ще работа за Исуса, ей, отъ сега,
Като въ лозето Му слуга.

Какъ?

Който е опиталъ и работилъ за Исуса, той може съ удовольствие и благодарностъ да каже, що ще рече да се работи за Него. За всѣка друга работа, колкото и да възлагаме голѣма надежда на нея, може да се излъжемъ. Колко пѣти сърдцата ни сж падали въ униние, когато видимъ надеждитѣ ни станали на прахъ и пепелъ! Не изгрѣва сладка свѣтлина изъ пепелъта, нито стоплюва, нито развеселява сърдцето. Но работата за Исуса, не пропада и не се изгубва. Тя възнаграждава работника. Тая работа, ако не другитѣ, то насъ ще направи блажени и честити. За нея знаемъ, че ще я намѣримъ съхранена тамъ, дѣто е и съкровището ни. Най-малкиятъ нашъ трудъ се оцѣнява: нашето самоотричане и себепожртвувание се записватъ въ книгата на живота. Каква славна и блага мисль е, дѣто Исусъ ще признае, че всичко сторено заради Него, е сторено на Самого Него.

Ето Какъ.

Отхвърли самолюбието си. Търси ползата и на другитѣ. Когато отворишъ кисията си, не мисли, че 5 лева сж много, що ти даващъ въ работата за Исуса. Я погледни че 50 си прахосалъ за свое удовольствие.

Много често, въ домоветѣ ни, има излишна храна, която се разваля, а можеше съ нея да се хранятъ нѣколкомина сиромаси; изхвърляме парчета и укрухи на кучетата, за които има гладни челоувѣчески уста. Богъ ще ни сжди за това немарение и нехаяне. Ще чуемъ „Гладенъ бѣхъ и не Ме нахранихте.“

Не оставай дрехи да изгниватъ и молци да ги изядатъ въ сънджцитѣ и гардеробитѣ. Я виждъ студъ! Дърво и камъкъ се пука. Покрий истиналитѣ и разтреперани тѣла на сиромаситѣ. „Голъ бѣхъ и не Ме облѣкохте,“

ще рече Спасителътъ на всички нерадивни.

Ако съсѣдътъ ти е боленъ, не чувствувашъ ли, че си длъженъ да го посѣтишъ, да го утѣшишъ? Каквото намѣришъ у дома си, и мислишъ, че съ това ще прѣдизвикашъ усмивка на лицето му, отнеси му. Не бжде лѣнивъ и безгриженъ, за да не чуешъ думитѣ, „Боленъ бѣхъ и не Ме посѣтихте.“

Всичко това е на наше разположение, да го сторимъ или не. Но нека знаемъ, че е заповѣдъ и длъжностъ, наложена намъ отъ Създателя ни. Той ни заповѣдва да работимъ додѣ сме на този свѣтъ; доклѣ е день, да сме работници.

Но тази работа дава истинска услада прѣзъ днитѣ на живота ни. Да работимъ за Исуса; не за себе си и за свѣта, но за Исуса. Брѣмето Му е леко, игото Му не е тежко. Когато правимъ благодѣяние, нека хранимъ мислитѣ си съ това, да го сторимъ за Исуса. Тогава трудътъ ни ще е лесенъ и товарътъ ни ще е лекъ.

Цв. Ц-въ

По-добръ

да се затворятъ вратата на черквата. Всички трѣбва да разберемъ, че черква, дѣто се проповѣдва Словото Божие, има за цѣль да окастри и поправи недостатѣцитѣ ни. Черквата, наистина, прѣдставлява образъ на древния ковчегъ Ноевъ — прибѣжище за животъ. Но не сме ли разбрали още, че черквата има нѣщо повече? Въ ковчега се прибраха всички видове животни съ цѣль да се избавятъ отъ потопа, а не и да се поправятъ. Тамъ, вълкътъ вълкъ влѣзе, вълкъ излѣзе; змията, змия влѣзе и змия излѣзе. Но не е съ тебе така христианино. Ако влѣзешъ сърдцемъ като вълкъ, агне трѣбва да излѣзешъ; змия ли влѣзешъ, гълъбъ да излѣзешъ. Чисти умомъ и сърдцемъ трѣбва да излизаме отъ храма Божий. Чисти трѣбва да останемъ отъ всѣко лукавство, грабежъ, неправда, завистъ, злоба, неблагодарностъ, клѣвета, хули и отъ всѣка зла страсть. Така ако правимъ, ще живѣемъ благополучно въ земята на общанието. Черква, която не прави това, по-добръ да си затвори вратата.

ц. ц.

Любовта Христова е по-силна отъ смъртъ и по сладка отъ животъ.

Цѣръ противъ Молчитѣ.

Ето каква рецепта дала една стара жена на снаха си, която била загрижена твърдѣ много за вълненитѣ си дрехи, постелки, черги за да ги упаци отъ молчитѣ. Рецептата е извлѣчена отъ една ветха книга.

„Не дѣйте си събира съкровища на земята, дѣто молецъ и рѣжда ги развалятъ, и дѣто крадци подкопаватъ и крадатъ; но събирайте си съкровища на небето, дѣто ни молецъ, ни то рѣжда ги разваля, и дѣто крадци ги не подкопаватъ, ни то крадатъ: Защото, дѣто е съкровището ви, тамъ ще бѣде и сърцето ви.“

За приспособлението на тая рецепта нѣма нужда да се ходи на аптеката. То е много лесно. — Прѣгледайте сандѣцитѣ, долапитѣ, гардеробитѣ си, извадѣте отъ тамъ все що е непотрѣбно или ненуждно—юргани, черги, постелки, завивки, шалове, увѣхтѣли дрѣхи, пратѣте ги на сиромаситѣ около васъ. Тѣкмо сега тѣ се нуждаятъ отъ това. Нека ги зематъ вдовицитѣ, сирачетата и да се топлятъ съ тѣхъ. Побързайте да сторите това, колкото е възможно по-скоро, додѣ не сж ги изпоели молчитѣ.

Този цѣръ е по-добъръ отъ всичкитѣ здрави сандѣци, камфори и др., съ които искате да запазите непотрѣбното вамъ въ домоветѣ си.

Читателко, тежка зима владѣе. Днитѣ и нощитѣ сж само студъ. Снѣгъ и мразъ е на всждѣ. Нѣма ли въ махалата ви, въ града ви нѣкоп достойни сиромаси, които, ако и крайно бѣдни, по нѣкога ги е срамъ да простратъ рѣжа? Нѣма ли нѣкоя вдовица съ дребни дѣчица, които треперятъ отъ студъ? Нѣма ли между съсѣдкитѣ ви нѣкоя стара баба, която въ младитѣ си години е била въ добро състояние, а сега нѣма кой да я нагледва?

Сега е врѣмето да попрѣгледашъ сандѣцитѣ си. Изрови нѣщо за олегчение на тѣзи бѣдни. Не врѣди, много ли е, малко ли е, ще се намѣри да послужи за добро. Ще изтрѣгнешъ едно сърдечно „благодаря“ отъ нѣкого сиромаса. Съ това не ще осиромашеешъ. Дѣцата ти не ще останатъ гладни, голи и боси.

На мъдриятъ трѣбва само една дума за напомнюване.

ц. ц.

Библейски Жени на Изтокъ.

Нищо не показва увеличаващето се рѣстение и сила на Християнскитѣ мисии къмъ езичницитѣ отколкото удовлетворителнитѣ рапорти за работата, що вършатъ библейскитѣ жени на Изтокъ. „Бавно, по здраво,“ пише единъ занятъ въ тази работа, „библейскитѣ жени прѣмахватъ голѣмата маса прѣдразсѣдъкъ и невѣжество, що пречи на свободното разпространение на словото Божие между народа.“ Работата, що вършатъ тѣзи посветени на Бога жени е съществена работа отъ жени за жени. Тази работа състои въ да четатъ на неграмотнитѣ си сестри и да обясняватъ това, що четатъ, когато се види нужно обяснението за по-ясното разбиране на прочетеното. Когато се прѣдстави случай, то библейскитѣ жени, които сж обикновено туземки християнки, продаватъ Св. Писание. Едно религиозно общество, Британското и Чуждестранно Библейско Общество е поддържало всецѣло или отчасти благороденъ полкъ отъ тѣзи работници християнки главно въ Индия и Цейлонъ, Китай и Япония, на брой 509. Всека седмица тѣзи 352 жени четатъ на около 31,600 отъ своитѣ сестри езичници. Прѣзъ 1898 год. близо 2000 неграмотни жени сж били научени да четатъ отъ библейскитѣ жени, и повече отъ 20,000 екземпляра отъ Библията или части отъ същата сж се разпрѣснали изъ женитѣ чрѣзъ библейскитѣ жени. Достазабѣлѣжително е, какво въ благополучни години въ Индия и Цейлонъ вратата на туземни домове много по-често се затварятъ за библейскитѣ жени отколкото въ гладни и чумами години. Библейскитѣ жени влизатъ и излизатъ изъ аптеки и болници носящи вѣсти за утѣшение и миръ. Това има голѣма сила. Въ Хиндузката религия нѣма съчувствие; свещеницитѣ никога не посѣщаватъ скърбнитѣ. Въ Индия работятъ 372 библейски жени; въ Цейлонъ 88; въ Сингапуръ 6; въ островъ Мавриций и Сейшелскитѣ острови 4; въ Сирия и Палестини 16; въ Египетъ 23; въ Китай 27; въ Корея 10; въ Япония 5. Тѣзи библейски жени се поддържатъ въ повечето случаи отъ суми отпущани отъ обществата, що имъ даватъ работа. Обществото за Разпространение на Евангелието, дава работа на 43; Черковното Мисионерско Общество на 50; Мисията на Англиканската Черква за

Зенанитѣ на 27; Лондонското Мисионерско Общество на 18; Веслеянското Мисионерско Общество на 82; Баптисткото Мисионерско Общество на 39; Библейската и Лѣкарска Мисия за Зенанитѣ на 18; Обществото за Женското Възпитание на Изтокъ на 13; Презвитерианскитѣ Мисии на 85; Германскитѣ и Дански Мисии на 67; Американскитѣ Мисии на 59; Британската Сирийска Библейска Мисия на 11; и разни други Мисии на 19. Една отъ работниците въ Индия въ свръзка съ Базелската Мисия, пише: „Когато вземемъ въ съображение какъ бѣхме приети отъ народа прѣди нѣколко години и сравнимъ това съ сегашнитѣ обстоятелства, имаме наистина причина да сме благодарни.“ Госпожица Макензи отъ Обществото за Разпространение на Евангелието пише: „Работата на библейскитѣ жени се вече изобщо признава като необходима частъ отъ дѣйствиата на всички добри организирани мисии.“

Истинско Братство.

Въпрѣки честитѣ и безполезни черковни прѣпири желанието за истинско християнско братство се изявява отъ много мѣста. Ние ще спомѣнемъ за нѣкои случаи въ Англия, дѣто, както е извѣстно на читателитѣ ни, още се води борбата между крайния ритуалистически (обрядолюбенъ) клонъ на Англиканската Черква отъ една страна и евангелския клонъ на сѣщата черква отъ друга.

По поводъ на Годишното Събрание на една отъ Евангелскитѣ Черкви въ Англия, държано въ гр. Бристолъ ето що казалъ Бристолскитѣ Епископъ: „Ние желаемъ“ гласѣло словото, що той челъ, „да изкажемъ усърдна надежда, вашитѣ желания да послужатъ на най-високитѣ интереси на голѣмото число души, на благосъстоянието на които вие служите и да спомогнатъ за унапрѣдванието на Христовото Евангелие. Приятно ни е, дѣто имаме случай да изкажемъ своята благодарностъ, че съгласието помежду ни въ толкова много полезни работи тукъ въ гр. Бристолъ е толкова голѣмо. Нищо отъ това, що можемъ да сторимъ нѣма да пропуснемъ отъ своя страна, нито ще има нѣщо отъ ваша страна пропуснато за да стане това съгласие по-широко и по-дълбоко. И ние не по-малко отъ васъ трѣбва да съ-

знаваме разликитѣ, що налагатъ неприятни ограничения; но нашето сърдечно братско желание е, штоо тѣзи ограничения да си оставатъ строго въ своитѣ сфери, и да не имъ се позволява да пречатъ на сърдечността на нашето сближение за общото добро.“

На тозгодишния Черковенъ Конгресъ въ Англия Д-ръ Уейсъ прѣдставилъ маса статистики, които показвали, колко невъзможно е станало кое да е черковно тѣло да притежава водителство по численостъ въ религиозния свѣтъ. Слѣдъ това Д-ръ Крейтонъ изказалъ нѣколко думи, които направили голѣмо впечатление: „Плановете за съединение,“ казалъ той, „сѣ били и трѣбва да сѣ химерични, защото тѣ канятъ маси чловѣци да се простятъ внезапно съ образувани прѣзъ столѣтния навици, да напуснатъ въ единъ моментъ на интелектуални основи своитѣ наслѣдствени прѣдапия, всичко, съ една дума, що се е събирало около най-нѣжнитѣ чѣрти на тѣхния индивидуаленъ животъ.“ По сѣщия случай Кантербурскитѣ деканъ говорилъ за възможността да се постигне по-добро споразумѣние за въ бждѣще. „Не е възможно да има еднообразие въ мнѣнията“ казалъ той, „но може да има единство въ дѣйствиата, и единство въ любовъ. Какъ може да стане това? Първо, като помнимъ, че ако християнитѣ иматъ животъ, то той е общъ животъ. Тѣ иматъ тѣй сѣщо и общи длѣжности и общи опасности. Дѣйствителната дневна борба не е за дребнави въпроси, но по-скоро между атеизма (безбожнето) и християнството, между материализма и духовността, между вѣчния нравственъ порядѣкъ и скотскитѣ истинки и низки охоти на чловѣка. Този е подвигътъ, въ който трѣбва всички да се подвизаваме.“

Мнѣнието на единъ Руски свещеникъ за виното.

Прѣди нѣколко седмици градътъ Одеса (Русия) се е „украсилъ“ съ още една фабрика за обработване на обикновени вина, за шампаня. Това събитие е съвпаднало съ 200 годишнината отъ какъ се е изнамѣрило това вино, — едно отъ най-силно опивателнитѣ пития. — По случай тържеството при отваряне това заведение се извършилъ

подобаящиятъ на случая „водосветъ“, и священодѣйствиющиятъ церковнослужителъ От. А. казалъ слѣдното словце, което извличае изъ одескитѣ вѣстници. — Слѣдъ краткото въведение Отецъ А. поставя въпроса: грѣшно ли е да се пие шампаня? и отговаря: „Не! Господъ Богъ, въ самото начало на сътворението, е далъ чловѣку властъ надъ всичко създадено, за да може той отъ всичко да извлѣча полза. И тъй, виното, не противъ волята Божия се е появило за да служи на чловѣка. Ние виждаме, че и Самъ Спасителъ въ Кана Галилейска е черпилъ хората съ вино, направено отъ вода. Апостолъ Павелъ е свъртвалъ ученика си Тимотея да употребява вино като цѣръ. Медицината, както е извѣстно, при нѣкои болести прѣдписва употребяване на виното. И така ясно е на всички*), че виното е нужно за удовлетворение на естествениятъ потребности и е полезно на чловѣка.“ По-нататъкъ говорителятъ разясни до колко всичко горѣказано се отнася къмъ новата фабрика: „Учреждението, което обработва виното не може да бѣде противно на благото, и слѣдователно не е противно и на волята божия. — Желателно е само, щото членовецъ на това учреждение, въ своята дѣятелностъ да съотвѣтствуватъ на християнския идеалъ въ самоотверженостъ, и да се стрѣмятъ не само къмъ користнитѣ си цѣли, но и да иматъ прѣвидъ благото на мющернитѣ и да се стараятъ да произвеждатъ вино отъ най-добро, най-високо и най-полезно качество. Отъ друга страна, и мющернитѣ ще бѣдатъ вѣрни на християнския идеалъ на самоотверженостъ, като отбѣгватъ въ живота си излишното употребление на виното.“

Повече отъ смѣшно е да очаквашъ отъ единъ фабрикантинъ на вина осъществяване християнския идеалъ на самоотверженостъ, защото, колкото по-добро вино се фабрикува, толкова повече жертви ще завлича то. И, ако се вземе подъ внимание, че „шампанята“, която се пие само отъ богатитѣ хора, поради скѣпотията си, произвежда, ако и медлено, обаче сигурно разрушение въ чловѣческия организмъ, ние не можемъ да намѣримъ какъ това убийствено питие

може за добро да послужи на чловѣка. Споредъ почитаемия Отецъ А. ние трѣбва и кръжмата да признаемъ, че е едно благотѣтелно учреждение, защото не е противъ волята Божия, и най-послѣ служи на толкова кръжмарски семейства. Такива софизми отъ устата на единъ християнски свещеникъ сѣ повече отъ странни. И онази черква, която дава благословение на такива заведения, заслужава всѣко порицание.

Ние даваме гласностъ на този случай, описанъ въ рускитѣ вѣстници, за да припомнимъ, че и въ нашето отечество много пѣти ставатъ подобни работи, когато при отваряне на бирарии, и ракиени фабрики, черквата чрѣзъ своитѣ служители благославя тѣзи съсипителни за обществото учреждения. Нака се помни добръ, че съ това се подкопава авторитетътъ на черквата, която трѣбва да насажда добра нравственостъ между чловѣцитѣ, да насърчава добри учреждения, и съ всичката си сила да се бори противъ учреждения, които насаждатъ разврата и невъздържанието.

А. И. С.

Идеалната Черква.

Ето какъ се е изказалъ по този прѣдметъ Лондонскитъ Епископъ: —

„Черква наредена за свободни чловѣци, която ги обучава и въ знание и въ благоговѣние; която отдѣля духа отъ формата, по причина на близкото му съприкосновение съ синове, които любятъ майка си, и откровено изказватъ мислитѣ си; която не се скита изъ формули, колкото хубави и да сѣ, които сѣ изгубили значението си; която намира всеувеличаващо се мѣсто за всѣка форма на духовенъ животъ, но която развива своитѣ благодати въ близка свързка съ старанията и ламтенията на чловѣцитѣ; която нѣма свои цѣли, които да не може да обясни, че сѣ за най-високото добро на всички; която отъ нищо се не бои, която приема нови потики; бърза, бодра, на щрекъ: която всичко изпитва, и е всегда готова да даде отвѣтъ за своитѣ принципи и за тѣхното прилагание, което увѣщава, придумва, убѣждава; тъй вкоренена въ миналото, щото е силна въ настоящето, и всѣкога има надежда за бъдещето. Защото великата работа на Христовата Черква е да се приготви за

*) Не на всички. Има и не малцина благоразумни, които не се убѣждаватъ отъ такива софизми като горнитѣ. Ние прѣпоръчваме на нашитѣ читатели книгата „Прѣдразсѣдци върху Спиритнитѣ Питиета“, отъ Д-ра А. Бленфе, Общеподъзна библиотека, No 1. Варна. Издание на Книжарн. А. В. Велчевъ, Б.Р.

бѣдѣщето, и тъй да ускори дохожданието на царството. Очитѣ ѱ сѣ обѣрнати за наставление прѣдупреждение, не за подражание. Твърда въ вѣрата, назидана на основанието, което положи Господарѣтъ ѱ, тя може да говори истината съ любовъ, употребявайки такива думи и способности, които чловѣцитѣ могатъ най-добрѣ да разбератъ; тъй проникната отъ важността на своята вѣстъ щото може да я изговаря по много-различни начини на чловѣци съ разни нрави и знание и чувства, но се старае да я изговаря по такъвъ начинъ, че методътъ на ученнето ѱ всегда подига и укрѣпва поучаванитѣ.“

За Младитѣ.

„На таквизи е царството Небесно“

„Мамо, прочети ми нѣщо за Исуса?“

Бѣше врѣме за лѣгане, и тя бѣше на ржѣтѣ ми при огъня, спокойно обвита съ синята пощва дрѣха, милата ми русокоса щерка.

Азъ зехъ хубаво подвързана Библия отъ масата до мене, и прѣбѣрпахъ листитѣ за да намѣря кжсо извлечение изъ оная „сладка стара повѣсть“ за да задоволя милата си щерка. Часовникътъ на горнята полчка ме прѣдупрѣди, че бѣше дошло врѣме за сънъ, но къмъ едно прямо възвание за „нѣщо за Исуса“ не може една майка да се отнесе хладнокрѣвно.

И тъй азъ прочетохъ.

То бѣше за двамата слѣпи, които сѣдѣха, когато Господъ минаваше и викаха въ слѣпотата си къмъ Господа на живота за милость да имъ се отворятъ очитѣ.

„Разкажи ми го, мамо,“

И тъй азъ обяснихъ съ прости думи изречения като „по край пѣтя,“ „запрѣщаваше,“ „тутакси,“ „млъкватъ,“ и призовахъ вниманието на дѣтето на благосклонността на Господа Исуса Христа въ това, дѣто Той се изправилъ посрѣдъ онова шумно множество и се спрѣлъ за да даде врѣме на слѣпитѣ да доидатъ при Него и да приематъ зрѣнието си. Тя слуша съ усърденъ учуденъ погледъ, що чловѣкъ забѣлѣзва само въ очитѣ на раното дѣтинство — съ жаръкъ любопитенъ погледъ.

Да ли тя сравняваше тази проста повѣсть за нѣжна съжалителна любовъ съ страницѣ

плѣпителни феерични разкази, що майки и бавачки обичатъ да разказватъ на дѣцата. Тѣй ми се струва. Много мжчно щѣше да ѱ бѣде, ако бѣхъ принудена да кажа за това блажепо откровение на съвършѣнна благость, както ѱ се е казвало за сжжитѣ старосвѣтски приказки за феринтѣ (самодивитѣ): „Това не е всичко истина, но ни учи нѣщо, що е истина.“ И гласѣтъ ѱ показваше малко съмнѣние като тя запита:

„Мамо истина ли е всичко това за Исуса?“

„Истина е, миличко, всичко е истина.“ И азъ се навѣдохъ и я цѣлунахъ за потвърждение на нашата вѣра.

Защото, години ще се изминатъ, миличка моя, и майка ти ще прѣмине отъ този свѣтъ въ по пълната свѣтлина, по-ясната видѣние „на Оногова, когото, ако и да не сме видѣли, любимъ и въ когото, ако и сега и да не Го виждаме, но като вѣруваме, радуваме се съ неизказана и прѣславна радость.“ И азъ искамъ, щото съ неласкаяще поверение душата ти да сване Божественитѣ дѣйствителности, които сега учишь отъ уснитѣ ми, като знешъ, че гласѣтъ на материнството не лѣжи дѣцата си но иде до тѣхъ като божественъ гласъ; кротъкъ, тихъ, но непоклатимъ въ света истина.

* * * * *

„Мамичко, имамъ таквазъ хубава тайна да ти кажа.“

И той скокна, когато отидохъ да го цѣлуна и ме пригърна за да пришепне хубавата тайна. „Едната ржка държѣше Коледна картичка съ два ангела на нея, която картичка му бѣше далъ нѣкой онзи день, и съ която той си лѣгаше да му бѣде като другаръ.“

„Каква е тайната, юначе? Мама желае да я чуе.“

„Е, мамо,“ пришепна той, „тя е за небето.“

„Кажми ми я, миличко.“

„Знаеш ли мамо, че Богъ изпраца ангелитѣ Си отъ небето да ни пазятъ, и знаеш ли, мамо, че тази стая е пълна съ тѣхъ, съвсѣмъ пълна, и тѣ стоятъ при насъ и ни пазятъ прѣзъ цѣлата тъмна нощъ, мамо?“

„Кой ти каза това, миличко!“

Той поклати мургавата си главичка, и яснитѣ му истинни очи изгледваха зачудени отъ моя въпросъ, като той отговори.

„Никой не ми каза мамо, но азъ зная това много добрѣ. Зная, че си е тѣй.“

Кривичитѣ на космитѣ се помръднаха и тѣ въ съвършено задоволство отъ самаго него и ангелитѣ, и тѣй тѣ си легнаха честито да спятъ.

„Лека нощъ, мамо. Обичамъ те до три хиляди. Не, обичамъ те колкото можешъ да бронишъ.“

„Лека нощъ, миличко, Богъ да те благослови.“

„Лека нощъ, Богъ да те благослови.“

О сладка вѣра на дѣтинството!

Обръщамъ се отъ всичкитѣ си затруднителни съмнѣния и разсѣждащи страхове къмъ твоята велика повѣрителностъ.

О сладка вѣра на дѣтинството!

Обръщамъ се отъ всичкитѣ запитвания на земята, прѣвъ всичкитѣ ѳвѣкове, къмъ твоето безусловно повѣрение. Казватъ ми, че разумътъ е най-високата дарба Божия къмъ насъ смъртнитѣ тука на земята; но струва ми се, че ти си по-висока, защото дохождаш по-рано и се бавишъ по-късно.

О сладка вѣра на дѣтинството!

Обръщамъ се отъ всичкитѣ скѣрби и тайни на живота къмъ твоето безоблачно видѣние на Божията любовъ.

Обращамъ се къмъ твоя покой отъ всичкото безпокойствие наоколо.

О сладка вѣра на дѣтинството!

„Позоришъ баща си!“ — Едно момиче се много разсърдило, когато било съ други дѣца, то вряскало викало и тропало тѣй, че никой не можалъ да го укроти. Слѣдъ малко нейната мащиха, ѳ говорила тихо за това и ѳ казала: „знаешъ ли, мила, че ти си опозорила баща си! Всѣкой който те не познава тамъ, би попиталъ: ‘Кое е онова лошо момиче?’ и хората би отговорили. ‘О, това е момиченцето на Г-на —вѣ’, и ти съ това позоришъ баща си.“ Това момиче много обичало баща си, и мисълта, че тя го опозорила, много се измѣчвала, и тя се рѣшила никога вече да не се обхожда тѣй вѣ. Вие знаете, че ако единъ войникъ въ служба на Негово Царско Височество, Княза, показѣше лошо поведение, но за него би могло да се каже: „Той я опозорилъ униформата на Негово Царско Височество.“ Нека внимаваме добрѣ, щото вие, които сме чада Божии, войници и раби да избѣгваме да вършимъ или да

кажемъ какво да е нѣщо, що е недостойно за „нашето високо призвание“, но нека се стараемъ „тѣй да просвѣтне нашата видѣлина прѣдъ челоуѣцитѣ, щото да видятъ добритѣ наши дѣла и да прославятъ Отца нашего на небето.“

Безопасниятъ пътъ. — „Колко врѣме си билъ пилотъ по тѣзи води?“ попита единъ момъкъ пилота на единъ голѣмъ параходъ. „Двадесетъ и петъ години, и азъ съмъ възлизалъ и слизалъ много пѣти прѣди това.“ Тогазъ вие трѣбна да знаете всѣка скала и колко опасно мѣсто? „О, не, не зная; но азъ гдѣ е дълбоката вода.“ Кое то трѣбва да се научимъ е, дѣ е безопасниятъ пътъ и да го пазимъ.

Получихме едно запитвание отъ единъ приятель изъ Варна относително врѣмето когато се е списала книгата на Пророка Даниила. На това запитвание ще отговоримъ въ идущия брой.

Съ идущия брой ще изпратимъ и съдържанието на „Хр. Свѣтъ“ за изтеклата 1899 година.

КНИЖНИНА.

Въ редакцията се получиха слѣдующитѣ книги, списания и вѣстници:

Българска Сбирка. Год. VI. Книжка XVII и XVIII. София. Вечерно Училище, Мѣсечно обществено възпитателно списание за родители и учители. Год. III. Книжки II, III и IV, Ломъ.

Родина, мѣсечно илюстрирано списание, за литература и общественъ животъ. Год. I. No. 19. София.

Православенъ Проповѣдникъ, илюстрирано религиозно-нравствено списание. Год. VII. Книжка 7 и 8. Самоковъ.

Отчетъ на Кюстендилското Държавно Педагогическо, Тригласно и Образцово Училище прѣвъ учебната 1898/99 год. София.

Вѣстници: „Нар. Права“, „Миръ“, „Новъ Вѣкъ“, „Прѣпорецъ“, „Пловдивъ“, „Работа“, „Дунавски Извѣстия“, „Правдинъ“, „Голгота“, „Надежда“, „Народенъ Листъ“, „Орало“, „Ловецъ“, „Извѣстникъ“, „Мода и Домакинство“, „Панделия“, „Реформи.“